

Enzo vond het 'best wel gek' dat zijn moeder nu ook vlogt, maar gaf haar wel advies.

Ook mama Knol filmt haar leven

Enzo en Irma verwikkeld in camera-competitie

Enzo en Milan hebben op YouTube samen zo'n 3,5 miljoen abonnees. Inmiddels treedt moeder Irma Knol (53) als vlogger in hun voetsporen. Daarnaast is zij samen met haar zoon nu ook als stemactrice te horen in de animatiefilm *Angry Birds 2*, die vanaf deze week in de bioscoop draait.

door Marco Weijers

Terwijl Enzo Knol voor de tweede keer de Nederlandse teksten van de hyperactieve gele vogel Chuck insprak, mocht Irma Knol de moeder van Angry bird Bom een stem geven.

„Het leek me gaaf als zij ook een stemmetje zou doen”, vertelt de bekende YouTuber tijdens een eerste presentatie van de film in Cannes. „Bleek dat de producent daar ook al aan had gedacht.”

Enzo Knol is met 2,25 miljoen abonnees een van Nederlands topvloggers. En zijn oudere broer Milan laat op een eigen kanaal zijn 1,37 miljoen volgers meegenieten van de computer-games die hij speelt met zijn vrienden. Moeder Irma kwam al geregeld langs in hun video's en kreeg later een vlog op Libelle TV. Sinds juni heeft ze nu ook haar eigen YouTube-kanaal.

Te eigenwijs

„Ik heb Enzo en Milan eerst wel gevraagd of zij het oké vonden”, zegt hun moeder. „Al weet ik niet of ik naar ze had geluisterd als zij het liever niet hadden gehad. Daar ben ik dan misschien toch weer te eigenwijs voor.”

In die zin valt de appel niet ver van de boom. „Milan was jaren geleden de eerste van ons die met YouTube begon. Zelf wist ik toen nog nauwelijks wat dat was en wat je er allemaal mee kon. Dus toen hij aankwam zetten met de mededeling 'Dat wordt mijn werk', zei ik: 'Allesmaal prima, maar maak eerst je school af en ga dan pas verder.'”

Het liep anders. „Want als mijn kinderen iets gemeen hebben, dan is het wel dat ze een behoorlijke kop hebben”, verzucht Irma. „Ze weten precies wat ze willen en laten zich nergens door weerhouden.” Later gaf ook Enzo zijn school op voor een YouTube-carrière.

Irma lacht: „Sjen, mijn jongste, is 14 en woont als enige nog thuis. Grappig ge-

noeg houdt hij nu ook vol dat hij als enige wel zijn diploma gaat halen.”

Terug naar de nog prille vloggers-carrière van mama Knol. „Ik moest wel even wennen aan het idee”, geeft zoon Enzo toe. „Maar toen ik zag dat zij het echt wilde, hebben Milan en ik haar daar wel in gesteund. Ook met praktische tips. Bijvoorbeeld over hoe je de camera het beste kunt vasthouden en dat het slim is om rekening te houden met de wind vanwege het geluid. Verder hebben we haar ingeprent dat je tijdens het maken van een filmpje zo min mogelijk 'eh' moet zeggen. Want dat wordt al snel irritant.”

„Aan hun adviezen heb Irma kwam al geregeld langs in hun video's en kreeg later een vlog op Libelle TV. Sinds juni heeft ze nu ook haar eigen YouTube-kanaal.

Enzo tipt: geen 'eh' in filmpjes, dat is irritant

ik heel veel gehad”, reageert Irma. „Ik merk dat mensen van mijn leeftijd en ouder vaak nog een beetje moeilijke doen over zaken als vloggen en sociale media, terwijl je er heel veel mee kunt. Mijn doel is om te laten zien dat dit echt niet alleen voor kinderen en jongeren is.”

„Inmiddels ben ik erachter dat ik vloggen superleuk vind”, zegt ze stralend. „Tegelijkertijd is het wel echt een 24/7 baan, weet ik nu: ik ben continu bezig met bedenken wat ik wil laten zien en wat niet. Wat natuurlijk ook te maken heeft met de privacy van mijn kinderen en mijn man. Al steunt die laatste me onvoorwaardelijk in wat ik doe. Hij vindt zelfs dat ik sommige privé-zaken best kan delen, ook als ik daar zelf soms nog over twijfel.”

Camera

„In het begin vond ik het best wel gek dat mijn moeder ook vlogs maakte”, bekent Enzo Knol. „Het voelt raar dat ik niet meer de enige ben die steeds z'n camera klaar heeft liggen. Soms grijpen we er op precies hetzelfde moment naar om iets te filmen, in een soort goedmoedige competitie. Al kies ik er dan vaak voor om de mijne maar even te laten liggen.”

CARINA VAN LEEUWEN LOST

Door spannende series als CSI en Cold Case smullen mensen van onopgeloste moord- of vermissingszaken. Gelukkig zijn die meestal binnen 50 minuten alsnog opgehelderd; Héél anders dan het werk van forensisch rechercheur Carina van Leeuwen (60), die al sinds 2010 probeert de identiteit te achterhalen van zo'n 90 mensen die in Amsterdam zijn begraven zonder naam. Samen met journaliste Sybilla Claus schreef ze hierover het boek *Onbekend maar niet vergeten*, dat volgende week verschijnt.

door Marion van Es

Vorige week leefde heel Nederland mee met de dood-geschoten vrouw die in juni in een weiland nabij de Belgische grens werd gevonden en nog steeds niet is geïdentificeerd. Ze kreeg een anonieme begrafenis in Terneuzen. Naar schatting liggen er nog 200 á 300 onbekende doden in Nederland. Maar exacte cijfers ontbreken, omdat deze niet worden geregistreerd.

Onbegrijpelijk, vindt Carina van Leeuwen, die zich hard maakt voor de ruim 90 Amsterdamse zogeheten *nomen nescio's*. Een deel daarvan heeft een laatste rustplek gekregen op de begraafplaats Sint Barbara. In 2010 werden zij opgegraven, zodat er alsnog DNA kon worden afgenomen. Sindsdien zijn 34 zaken opgelost. Maar Carina rust niet voor al deze mannen, vrouwen en baby's een naam hebben...

Waar komt toch die fascinatie vandaan?

„Ik vind het shocking dat je in Nederland – een land dat tot in de puntjes georganiseerd is en waar je nog niet eens zonder identiteitsbewijs in de tram mag stappen – begraven kunt worden zonder naam. Dan ben je dus niemand meer, je telt letterlijk niet meer mee! Ik vind het belangrijk dat een verhaal rond is, en dat is het voor deze mensen niet. Ook niet voor hun familie. Ergens op de wereld is er iemand die ze mist...”

Is dat niet een heel romantisch beeld? Het gaat immers in veel gevallen om drugsdoden of criminelen...

„Weet je, dat maakt mij dus niets uit. Het zijn inderdaad vaak mensen die niet zo succesvol zijn geweest in de maatschappij, maar ik ben ervan overtuigd dat zij ook niet op hun lijstje hadden staan om op een dag dood uit de gracht te worden gehaald. Ik maak dus geen onderscheid tussen een lieve huisvader en een foute crimineel. Want ook

die had een moeder en misschien ook wel kinderen of een vrouw. En die verdienen het om te weten wat er is gebeurd.”

Welke zaak heeft je het meest geraakt?

„Ze raken me allemaal, maar de eerste keer dat ik een vader recht in de ogen keek om te vertellen dat zijn zoon al jaren dood was en hier begraven lag, was bij een Poolse jongen van 18. Hij had zelfmoord gepleegd

mee naar huis konden nemen.”

Er zijn nog tientallen zaken onopgelost, ook al heb je van deze mensen nu dna. Hoe kan dat?

„Dat is ook een gevolg van series als CSI, waarbij oude dossiers netjes gebundeld zijn in één witte doos en je een laptop hebt waar met één druk op de knop miljoenen gegevens uitrollen. Ik ben jaloers op die laptop, haha. In werkelijkheid zijn veel gegevens van oude zaken helemaal niet opgeslagen, zijn ze vernietigd of verdeeld over verouderde computersyste-

men en tientallen losse mappen. Om toestemming te krijgen om bijvoorbeeld iemands telefoon- of bankgegevens op te vragen, moet ik eerst 35 formulieren invullen. En aan dna kun je heel veel zien, maar het mag niet. Wij zien bij de politie alleen een reeks getallen, waaraan je hooguit kunt afleiden of het een man of vrouw is. En zo lopen we constant tegen grenzen op. Technisch kunnen we al heel veel, maar het moet ook juridisch kloppen en we moeten er ethisch aan toe zijn. Vooral dat laatste vind ik niet zo gefundeerd.”

Wat doet dat met jou, als je opeens een persoon kunt koppelen aan een dossier?

„Het was voor mij de bevestiging dat we niet voor niets zo hard gevochten hadden om dit mogelijk te maken: daar ging immers heel wat aan vooraf, het kost namelijk veel tijd en geld om deze *cold cases* op te lossen en daar was lange tijd geen draagvlak voor. Door deze familie wist ik dat we door moesten gaan.”

„Aan de andere kant was het ook heel moeilijk. Ik zeg altijd voor de grap dat ik niet voor niets met goede mensen werk: ik ben goed met feiten, niet met emoties. Niet dat ik een harde politie-vrouw ben, hoor; ik wil juist makkelijk met die mensen mee. Maar het broertje bleef maar vragen: 'Waarom?'. Tja, waarom reist een jongen vanuit Polen helemaal naar Amsterdam om hier zelfmoord te plegen? Dat antwoord had ik ook niet. Ik kon alleen maar laten zien waar hij lag en zorgen dat ze hem alsnog

COLD CASES OP

Iedere dode verdient een naam

is dan dna. Ik snap de zorgen heus wel, maar daarom hoop ik dat ons boek ertoe bijdraagt dat mensen wat beter begrijpen wat we doen. En vooral: waarom. Als slechts 6 procent van alle Nederlanders zijn dna in een commerciële databank zou uploaden – en we die informatie vervolgens ook mogen gebruiken, want dat mag nu niet – is dat al voldoende om de meeste *cold cases* op te lossen. Daarmee kunnen we moordenaars en verkrachters oppakken die nu nog vrij rondlopen. En we kunnen onbekende doden met hun familie herenigen. Wat als het jouw vader, moeder of kind was, die al 20 jaar vermist is?”

Over een paar jaar ga je met pensioen, wie ontfermt zich dan over de onbekende doden?

„Ik heb alle vertrouwen in de nieuwe generatie. Dat is weer een voordeel van CSI: vroeger was ik één van de weinige vrouwelijke forensisch rechercheurs, maar sinds er in die series allemaal hooggehakte knappe dames sporenonderzoek doen, is het aantal vrouwen op de opleiding enorm gestegen. Jongeren staan in de

rij om hier stage te lopen. Maar ik wil nog lang niet stoppen en hoop ook dat ik tegen die tijd de grootste bulk heb geïdentificeerd. De techniek gaat snel: met isotopenonderzoek kunnen we nu aan de hand van wat iemand heeft gegeten, zien waar diegene is geweest. We kunnen aan de hand van een schedel een compositietekening maken van hoe iemand eruit heeft gezien. En wat nu nog niet kan, kan over een paar jaar misschien wel.”

„Het probleem is alleen dat er wel iemand is die aan die *cold cases* moet blijven denken. De naamlozen kunnen het niet, want zij hebben geen stem meer. Daarom zie ik dat als mijn verantwoordelijkheid. Op mijn kast staat de schedelreconstructie van een vrouw die in 1999 in een klinko in de rivier de Gaasp is gevonden, haar losse lichaamsdelen gedeeltelijk in cement gegoten. Zij staat sym-

Carina van Leeuwen: „Ik maak geen onderscheid tussen een lieve huisvader en een crimineel.”
FOTO RENE OUDSHOORN

bool voor alle onopgeloste zaken die nog tot in detail in mijn hoofd zitten.”

Je hebt vast afschuwelijke dingen gezien, hoe ga je daarmee om?

„Ik zit inderdaad de hele dag vreselijke foto's te kijken. Ik heb veel doden ge-

zien, zowel herkenbaar als verminkt. Voor mij is het op zo'n moment gewoon een object van onderzoek, de emotie blok ik. Ik hoop niet dat ze na mijn pensioen allemaal alsnog langskomen, maar nu heb ik er nog geen last van. Sterker nog: ik denk dat, juist doordat ik vooral de zwarte kant van de maatschappij zie, ik nog meer de mooie dingen in het leven waardeer. Ik kan bijvoorbeeld ontzettend blij worden als ik in het voorjaar de eerste vlinders zie. Het dubbeltje had bij ons allemaal zo de andere kant op kunnen vallen, en dan had ook jij of ik in een naamloos graf gelegen. Dat realiseer ik me elke dag.”

COLUMN

CATHERINE KEYL

Omaatje

Voor dat ik het over de reclames van nu ga hebben, eerst even over die in de zeventiger jaren. Toen had je een poezelig vrouwenstemmetje dat kreunde dat ze de vlekken niet uit de was kon krijgen. En steevast antwoordde dan een ferme mannenstem dat wasmiddel zus of zo daarbij kon helpen.

Of er werd een nieuwe auto aan de man gebracht met een halfnakte vrouw op het dak, want dat verkocht beter. Er is toen veel geprotesteerd door vrouwen: waarom altijd een onderdanig of seks-imago? Hou daar eens mee op, reclamemakers! Dus gelukkig zie je dat stereotyperende steeds minder.

Hoewel... je ziet het nog wel als het over oudere vrouwen gaat.

Vorige week schreef ik over de minachtende houding waarmee met name oudere vrouwen (die geen seksobject meer zijn) worden behandeld. Ik kreeg toen een opmerkelijke reactie van een lezeres.

„Wat zijn reclamespotjes vrouw- en oud-onvriendelijk”, schreef ze. „Onbewust worden mensen daardoor toch beïnvloed.”

En het rare is, ze noemt drie voorbeelden die mij ook al een poosje irriteerden, maar ik wist niet precies waarom.

Je hebt bijvoorbeeld die reclame van

Leuk, gezellig samen om oma griffelen

dat autoverhuurbedrijf. De auto die de familie heeft is te klein, dus moeten ze een grotere huren, is de boodschap. Om dit te bewijzen, wordt oma in de skibox op het dak opgeborgen. Je kunt erom lachen, maar dan toch als een boer die kiespijn heeft. Waarom wordt juist een oudere vrouw hiervoor uitgekozen?

En wat te denken van twee *commercials* van gehoorapparatenfabrikanten. In de ene krijgt een vrouw een gehoorapparaat en huppelt daarna als een 25-jarige de winkel uit. Nou, ik wist niet dat een gehoorapparaat dat in zich had. In de andere vertelt een opa aan zijn kleinzoon dat het voordeel van het gehoorapparaat is dat het uit kan, zodat hij oma niet hoeft te horen.

Ja, leuk, gezellig samen om oma griffelen. Maar doe dat nou eens andersom, laat oma lekker griffelen over opa. Nee, dat verkoopt blijkbaar niet.

De lezeres heeft dus gelijk: er zijn inderdaad veel stigmatiserende beelden van oudere vrouwen. Ze heeft ook gelijk dat die beelden dag na dag herhaald worden en dus een enorme impact hebben. Je ziet het aan mij: ik was er al zo aan gewend dat het me niet eens meer opviel.

Weet je wat, dacht ik, ik dien meteen een klacht in bij de Reclame Code Commissie. Niet dat vrijblijvende gedoe.

Maar ja, dan moet je invullen wanneer en waar je de *commercial* zag, met de tijd erbij. Zo gek, maar dat weet ik dan weer niet. Dus de komende weken ga ik met een stopwatch bij de tv zitten. Weg met die vrouw- en oud- onvriendelijke reclames!

WWW.CATHERINE.NL